

αναπαράγουν τα ίδια σφάλματα που προσπαθούν να καταργήσουν.

Πιστεύουμε λοιπόν ότι η «**Εκκληση της Ακρόπολης**» έχει το δικό της τρόπο να γίνει μια αξιόπιστη και επομένως δυνατή φωνή που θα συνταράξει, θα κάνει αισθητό το πραγματικό νόημα των λόγων και των υποσχέσεων που παρέχονται αφειδώς προς τους λαούς και την ανθρωπότητα, και ίσως, ελπίζουμε, να συνετίσει.

Καλούμε άτομα, οργανώσεις, κοινωνικούς φορείς και πολιτικούς οργανισμούς να αναλάβουν εκστρατεία για την ειρήνη, τη δικαιοσύνη, την ισότητα, τη διάσωση του περιβάλλοντος και την οικολογική ισορροπία. Η «**Εκκληση της Ακρόπολης**» αναλαμβάνει επιπλέον εκστρατεία εναντίον όλων των μορφών ρατσισμού και εθνικισμού, που παίρνουν ανησυχητικές διαστάσεις τελευταία, με

την εμφάνιση του νεοακρίσμου και των διακρίσεων σε βάρος μειονοτήτων.

Με την ίδια αντίληψη υπερασπίζεται την ισότητα των γυναικών, που τυπικά έχει θεσμοθετηθεί, αλλά εξακολουθεί να παραβιάζεται σε πολλές περιοχές του κόσμου.

Θεωρούμε ότι η αναβάθμιση των πολιτιστικών και πολιτισμικών αξιών συνδέεται με την εθνική ταυτότητα, την άμλλα για το καλύτερο, την ειρηνική συνύπαρξη

και τη δημιουργική συνεργασία των λαών.

Καλούμε όλους, και ιδιαίτερα τους ανθρώπους της επιστήμης, των γραμμάτων, της τέχνης και τους νέους να θέσουν τις γνώσεις, το ταλέντο, τη φαντασία, το κύρος και την αποτελεσματικότητά τους στην προσπάθεια να ευαισθητοποιήσουμε τις συνειδήσεις. Η «**Εκκληση της Ακρόπολης**» υψώνει τη φωνή της από τις επάλξεις ενός μοναδικού στον κόσμο μνημείου πολιτισμού, από την Ακρόπολη της Αθήνας, τον ιερό από χώρο, όπου πραγματώθηκε για πρώτη φορά στη γη πριν 2.500 χρόνια η Δημοκρατία, και όπου ο υπέρτατος τίτλος ήταν αυτός του πολίτη. Ας αφήσουμε τους οπαδούς να άγονται και ας γίνουμε ενεργοί πολίτες, με συναίσθηση των υποχρεώσεων αλλά και των δικαιωμάτων μας.

Ας κατευθύνουμε τους μικρούς χειμάρρους του ενδιαφέροντός μας στο μεγάλο ζοογόνο ποταμίο για την επίλυση των οικουμενικών προβλημάτων».

Στην εκδήλωση μεταξύ άλλων παρευρέθηκαν, ο Πρόεδρος κ. Ζέπος, ο Δήμαρχος Λαυρίου κ. Πόγκας, ο Πρόεδρος της ΓΣΕΕ κ. Κανελλόπουλος, οι καθηγητές κ.κ. Σαμαράς, Τραυλός, Τζαννετάκης, ο βουλευτής κ. Φαράκος, στελέχη του κόμματος του ΣΥΝ κ.κ. Παναρέτου, Χουντής και Τριγάζης, η κ. Ν. Καραγκουλέ από την προεδρική ένωση Μητέρων Ελλάδος κ.ά. Επίσης παρέστη ο Πρύτανης του Πανεπιστημίου της Σόφιας, ο οποίος και απηύθυνε χαιρετισμό από του βήματος.

Η εκδήλωση έλλεισε με τον *Όμιλο Ελληνικών Λαϊκών Χορών «Ελένη Τσαούλη»*, που προσφέρθηκε ευγενώς να πλαισιώσει την εκδήλωση.

Τα παιδιά του συγκροτήματος, με μοναδική γάση, ζωντανία και κέφι, με την κυριολεκτικά άφογη εμφάνισή τους, απέσπασαν θερμότατο χειροκρότημα και «σανητροποίησαν» όλους τους τουρίστες-επισκέπτες της Ακρόπολης, που συγκεντρώθηκαν γύρω τους από κάθε σημείο του χώρου της Ακρόπολης. Χάρη σ' αυτά τα παιδιά, η εκδήλωση πήρε χαρακτηρισμό γιορτής και συναδέλφωσης και πολλοί από τους παρευρισκομένους έλληνες και ξένοι, χόρεψαν μαζί τους, κάτω από τον Ιερό Βράχο, δίνοντας άλλη διάσταση στην εκδήλωση.

Επιμέλεια: Ευγενία Γ. Κουτσουλιέρη

Έφη Αγραφιώτη

Τα χρυσά δάχτυλα που δίνουν φως στις νότες

Τη Δευτέρα, 3 Μαΐου, στα πλαίσια των πολιτιστικών εκδηλώσεων της ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, για τη Ζωή, την Ειρήνη και τον Πολιτισμό, δόθηκε με εξαιρετική επιτυχία ρεσιτάλ πιάνου της διεθνούς φήμης πιανίστας, Έφης Αγραφιώτη.

Η εκδήλωση που οργανώθηκε σε συνεργασία με το ΕΜΠ, δόθηκε τιμητικά στην αίθουσα Τελετών ΕΜΠ (Πατησίων). Προλόγισε ο Πρόεδρος της Επιτροπής «ΕΚΚΛΗΣΗ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ», Πρύτανης ΕΜΠ Ν. Μαργιάτος,

ο οποίος αναφέρθηκε εν συντομία στο έργο της μεγάλης πιανίστας και την τεράστια προσφορά και συμβολή της στη διδασκαλία και την ποιοτική μουσική.

Η Έφη Αγραφιώτη δεν είναι άγνωστη στο φιλόμουσο κοινό της Ελλάδας, όπως επίσης δεν είναι άγνωστη στο Ευρωπαϊκό κοινό, αφού από το 1974 μέχρι σήμερα έχει παίξει εκατοντάδες φορές μέσα και έξω από τη χώρα μας. Ήταν από τις πρώτες που δισκογράφησαν έργα Ελληνικών συνθετών, που έγραφαν άρθρα και δοκίμια για την ελληνική μουσική,

που πρόβαλαν μουσικές προσωπικότητες της χώρας μας παραξηγημένες ή παραγκωνισμένες σε εκδηλώσεις που έλαβαν χώρα σε μεγάλους και γνωστούς μουσικούς χώρους. Σκιαγραφώντας επίσης την πολύπλευρη και δυναμική της παρουσίας, αξίζει να προσθέσουμε ότι οπούδασε πολιτικές επιστήμες και Ιστορία της Τέχνης, συνεργάστηκε με περιοδικά μουσικολογικού περιεχομένου, έλαβε δε μέρος σε κοινωνικές και πολιτιστικές προσπάθειες στον ελληνικό χώρο. Τα τελευταία χρό-

για εγκαταστάθηκε στην Αθήνα, και διδάσκει στο ATHENEUM.

Μια σοβαρή και πρωτότυπη εκδοτική προσπάθεια της Έφης Αγραφιώτη είδε το φως της δημοσιότητας πρόσφατα και

της, ξεχασμένους από το ευρύ κοινό ή μη, παραμελημένους από τα κυκλώματα ή όχι.

Αυτό και μόνο είναι ικανό να δείξει την ευγένεια του χαρακτήρα της, τη δύ-

μίατα, αποθεώνοντάς την κάθε φορά. Η Έφη Αγραφιώτη, φανερά συγκινημένη, ευχαρίστησε το ακροατήριό της, και για άλλη μια φορά δεν παρέλειψε να αναφερθεί στους δασκάλους της και σε όσους τη βοήθησαν από τα πρώτα της βήματα.

Είναι γεγονός ότι, η ευκολία με την οποία η Έφη Αγραφιώτη ερμηνεύει στο πιάνο τα έργα των μεγάλων μουσουργών, δείχνει ότι κατέχει ένα μοναδικό θεϊκό δώρο, αλλά από την άλλη, η ικανότητα και δεξιότητά της φαίνεται έργο επίπονης συνεχούς προσπάθειας και σεβασμού στον κάθε δημιουργό αλλά και στο κοινό, που πάντα του προσφέρει κάτι νέο, αποφεύγοντας τις επαναλήψεις στα ρεσιτάλ της.

Τις επίπονες αυτές προσπάθειές της, αλλά και το σεβασμό της τόσο στο δημιουργό όσο και στο κοινό, σκιαγραφεί με λιτό τρόπο η αναφορά του συνθέτη Τόσοι Γκιλιανόζι στην Έφη Αγραφιώτη, κατά την πρώτη παγκόσμια εκτέλεση των Ωδών του στο Βερολίνο. Ο συνθέτης αναφέρει μεταξύ άλλων:

«Οι δύο Ωδές γράφτηκαν, μετά από ανάγνωση των ομώνυμων ποιημάτων του Έντζο Τακαχάσι, αυτού του τόσο σημαντικού ποιητή και ειρηνιστή, που με τον πνευματικό αγώνα του διεπότισε Δύση και Ανατολή με την εμπειρία της Χιροσίμα, που από τόσο κοντά έχει ζήσει.

Πιστεύω ότι καλύτερη επιλογή πιανίστα για την πρώτη παρουσίαση του έργου μου δε θα μπορούσα να έχω αποφασίσει! Η Ελληνίδα πιανίστα Έφη Αγραφιώτη είναι ο άνθρωπος που συνειργάστηκε με πρωτοφανή επαγγελματισμό και ανταπόκριση στην ετοιμασία της ερμηνείας ενός έργου με τρομερές τεχνικές και ακόμη άλλες τόσες μουσικές (το παραδέχομαι!) δυσκολίες, αποδεικνύοντας άλλη μια φορά την κλάση της. Οι παρεμβάσεις της στο έργο δεν ήταν λίγες, όμως της σφελλω ευχαριστίες για την ειλικρίνεια με την οποία, τελικά, με έπεισε ότι είχε εκείνη το δικό και όχι εγώ. Οι γνώσεις της και Αγραφιώτη πάνω στην αισθητική και τη θεωρία της μουσικής του αιώνα είναι σπάνιες, η αγάπη της απέναντι στη Μουσική τέχνη αλληλοσυμπληρώνεται με τη γιγάντια αυτοπειθαρχία της και ένα μουσικό ένστικτο, που δεν απαντιέται συχνά, ομολογώ. Μη φανταστεί κανείς ότι η συνεργασία μαζί της είναι απλή και αυτονόητη! Αντίθετα, η Έφη είναι απόλυτη, δοκιμάζει και τελειοποιεί και την τελευταία ακουστική λεπτομέρεια, πειραματίζεται κατά τρόπο που μπορεί εν τέλει να προχωρήσει ένα έργο σε άλλο παραστατικό πεδίο. Επιπλέον, δεν κουράζεται ποτέ!

χαιρέτιστηκε από τον τύπο και τους ειδικούς με μεγάλο ενθουσιασμό: Πρόκειται για το δίτομο αφιέρωμα στο ΠΙΑΝΟ, που εκδόθηκε στην Ελλάδα.

Ο πρώτος τόμος αναφέρεται σε δύο χιλιάδες πιανίστες οι οποίοι σκιαγραφούνται ως προς τη ζωή και την τέχνη τους, κατά τρόπο που να επισημαίνεται ιδιαίτερα η σχέση τους με τους δασκάλους τους και το γεωγραφικό τους χώρο. Στον πρώτο τόμο υπάρχει ακόμη ένας σημαντικός κατάλογος πιανιστών όλων των εποχών, λεπτομέρειες που αφορούν τους μουσικούς διαγωνισμούς σε όλο τον κόσμο, επιλεγμένη δισκογραφία πιάνου και έντεξ ονομάτων.

Ο δεύτερος τόμος του ΠΙΑΝΟΥ αναφέρεται στην ιστορία του «βασιλέα των οργάνων», (έτσι ονόμαζε το πιάνο ο Φέρντεζ Λιστ), στο ρεπερτόριο και τους συνθέτες που αφιέρωσαν τις μεγάλες εμπνεύσεις τους στο πολυφωνικό αυτό όργανο. Αξίζει ιδιαίτερα να σημειώσουμε, ότι το βιβλίο δεν σταματά σε μια παλαιότερη εποχή, αλλά συμπεριλαμβάνει και θέματα, έργα και συνθέτες του 1992!

Γνωρίζοντας από κοντά την Έφη Αγραφιώτη, βλέπεις ένα «γλυκό» άνθρωπο, χωρίς ελεεινό, χωρίς ήγνος εγωισμού. Η φήμη της δείχνει να μην αγγίζει την ίδια, που «παθιάζεται» μόνο όταν μιλάει για τους ανθρώπους που πρόσφεραν στη μουσική, για τους δασκάλους

ναμη του πνεύματός της, την ολοκλήρωση μιας προσωπικότητας, που παίζει από τους «θεούς» της μουσικής δημιουργίας το «νέκταρ», και αισθάνεται υποχρέωση να το μετατρέψει κι αυτή σε νέκταρ και να το μοιράσει απλόχερα στο κοινό της. Κάτι πραγματικά πολύ σπάνιο στις μέρες μας, και ίσως και σε προηγούμενες εποχές.

Το ρεσιτάλ της Έφης Αγραφιώτη που δόθηκε στο Πολυτεχνείο, περιελάμβανε έργα από τέσσερις μουσικές εποχές.

Ερμηνεύσε την *Τοκκάτα BWV914* του Γ.Σ. Μπάχ (εισαγωγή και φονγκάτο, αφηρηματικό αντάτζιο, τρίφωνη φούγκα), τη *Σονάτα για πιάνο D.664 σε λα μείζονα του Φρ. Σούμπερτ (αλλέγκρο μοντεράτο, αντάντε, αλλέγκρο)*, τη *Σονατίνα για πιάνο (1927) του Μάριον Βάρβοζλη (αλλέγκρο, μοντεράτο, πολύ αργό και ονειροπόλο, αλλέγκρο)* και σε δεύτερη παγκόσμια εκτέλεση (η πρώτη έγινε από την ίδια το 1980 στο Βερολίνο) τις δύο *Ωδές για την καταστροφή της Χιροσίμα* του *Τόσοι Γκιλιανόζι* (α. νανούρισμα των πεθαμένων - β. πατέρας-φάντασμα).

Η ερμηνεία της υπήρξε μοναδική και καταχειροκροτήθηκε από το πολυπληθές ακροατήριο, που κατ' επανάληψη την «αποχρέωσε» να μη φύγει από το πιάνο και να εκτελέσει εκτός προγράμματος με δροσιά και χάρη άλλα 4 κομ-

Είμαι περήφανος για το αποτέλεσμα που θα ακολουθήσει, με την πρώτη παγκόσμια παρουσίαση των Ωδών μου, τις οποίες αφιερώνω στους συμπatriώτες μου, με την ελπίδα να ξεχάσουν για πάντα τα σημάδια της Χιροσίμα και να τα αντικαταστήσουν με λουλούδια από εκείνα που δεν ξεραίνονται, παρά ανθούν παντοτινά. Ευχαριστώ την UNESCO που συμπεριέλαβε στην αποψινή μουσική εκδήλωση το έργο μου, καθώς και την ερμηνεύριά του, για την τιμή που μου έκανε να το παρουσιάσει».

**Βερολίνο, Αύγουστος 1980
TOSHI ICHIYANAGI**

Ίσως μέσα σ' αυτές τις λίγες γραμμές, ο Ιγκιανάγκι να είτε τα πιο σημαντικά για τη μεγάλη καλλιτέχνηδα, με την οποία συνεργάστηκε με άριστα αποτελέσματα στις πραγματικά δύσκολες και απαιτητικές, από απόψεως ερμηνείας, ωδές του, μιας και κατά την εκτέλεσή τους συμμετέχει ολόκληρο το πιάνο για να αποδοθεί το ύψος και τα μηνύματα του δημιουργού. Εμείς, την ευχαριστούμε για τη μεγάλη βραδυά του ρεσιτάλ της που έδωσε ξεχωριστή ποιότητα στο χώρο που το φιλοξένησε και αποτέλεσε ένα δυναμικό «άνοιγμα» των εκδηλώσεων της «ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ», απηχώντας τους υψηλούς στόχους της.

Ευγενία Γ. Κουτσουλιέρη

Συμμεριζόμενοι την ιδιαίτερη ευαισθησία της Έφης Αγραφιώτη, για τον παραγωγισμένο μεγάλο Έλληνα

μουσουργό και δάσκαλο **Μάριο Βάρβογλη**, που το κορυφαίο έργο του δεν έτυχε της αναγνώρισεως που του έπρεπε, παραθέτουμε το κείμενο-αναφορά σ' αυτόν, που διανεμήθηκε κατά τη βραδυά του ρεσιτάλ, ως ελάχιστο φόρο τιμής στο μεγάλο δημιουργό.

* * * * *

Ο Βάρβογλης γεννήθηκε στις Βρυξέλες στις 10 Δεκεμβρίου 1885, την ίδια χρονιά που γεννήθηκε ο Άλμπαν Μπεργκ, στη Βιέννη, την ίδια που γεννήθηκε ο Γ. Μπουζιάνης στην Αθήνα. Για εκείνους που αγαπούν το παιχνίδι των γεννήσεων και των θανάτων, ας σημειώσουμε επίσης ότι, λίγους μήνες μετά τη γέννηση του Βάρβογλη, πέθανε ο Φέρεντ Λιστ, γεννήθηκε ο Αιμίλιος Ριάδης στη Θεσσαλονίκη και ο Σεζάρ Φρανκ έγραψε την περίφημη σονάτα του για βιολί και πιάνο...

Όταν ο Βάρβογλης έγινε επτά ετών, ο Κλωντ Ντεμπουσύ, συνθέτε το αριστούργημά του «πρελούδιο στο αστέγυμα ενός φαίνου»· εκείνη τη χρονιά ανακάλυψαν και το «Δελφικό ύμνο του Απόλλωνα».

Το 1900, δεκαπέντε ετών ο συνθέτης, ήταν μαθητής του Νικηφόρου Λύτρα στη ζωγραφική, την ίδια χρονιά ο Πουτσίνι συνέθεσε την «Τόσκα» του. Δύο χρόνια αργότερα, ο Μ. Βάρβογλης ταξιδεύει στο Παρίσι. Στη γαλλική πρωτεύουσα ο Ντεμπουσύ συνθέτει τον «Πελλέα και Μελισσάνθη» και ο Κλωντ Μονέ ζωγραφίζει τη «Γέφυρα του Βατερλό»...

«Οι γονείς μου, εμποτισμένοι με τις κοινωνικές προλήψεις της εποχής εκείνης, έβλεπαν με φανεράν δυσαρέσκεια την ακράτητον έφεσίν μου προς τις Καλές Τέχνες, δια τούτο, το 1902, εις ηλικίαν 17 ετών με απέστειλαν εις Παρισίους με την εντολήν να εγγραφώ εις την εκεί Πανεπιστημιακήν Σχολήν των Πολιτικών Επιστημών, όπως συνεχίσω την Πολιτικήν παράδοσιν της οικογενείας. Από της ημέρας εκείνης όμως, όλοι οι πολιτικοί μου λόγοι, εγράφησαν επι πενταγράμμου...»

Στο Παρίσι όπου έμεινε ο Βάρβογλης μέχρι το 1920, σπούδασε μουσική στο Ωδείο ολοκληρώνοντας τις σπουδές που είχε αρχίσει μικρός στην Αθήνα. Από νωρίς κατάλαβε την αξία της ένταξης στον ρου της σύγχρονης του «τέχνης της σύνθεσης» του Ελληνικού ήχου και των δημοτικών τραγουδιών, όχι όμως με το να τα δανείζεται και να τα παρεμβάλλει, αλλά κυρίως με το να τα πλατύνει με τη μαεστρία του γνώση και να τα αξιοποιεί πρωτότυπα. Ο Βάρβογλης επηρεάστηκε από τους συνθέτες που καθόριζαν εκείνη την εποχή τη μοίρα του μουσικού ήχου στη Γαλλία, δηλαδή τον Ντεμπουσύ και τον Φράνκ. Αμέσως μετά την εγκατάστασή του στο Παρίσι, τον βρίσκουμε να συναναστρέφεται πνευματικούς ανθρώπους και καλλιτέχνες, είναι δε πολύ γνωστή η βαθειά φιλία του με τον Μονταλιάνι, που φιλοτέχνησε τον πασίγνωστο πίνακα «σπορταίτο του Μάριου». Φίλοι του υπήρξαν ακόμη, ο Ζαν Μωρεάς, ο Ριάδης, ο Βάρναλης...

Το 1920, ο συνθέτης επιστρέφει στην Αθήνα, αποδεχόμενος θέση καθηγητή στο Ωδείο Αθηνών, για να διδάξει ανώτερα θεωρητικά και Ιστορία μουσικής. Στο σπίτι του, στην οδό Φωκυλίδου, προσκαλείται όλος ο πνευματικός κόσμος της Αθήνας, οι καλοί του φίλοι Σκαλιώτας, Ριάδης, Μητρόπουλος, ο Τσαρούχης, ο Μόραλης και ο Καλομοίρης...

Η πραγματικότητα πάντως, θα αποδειχθεί σκληρή γι' αυτόν και για την καλλιτεχνική του επιβίωση. Οραματιστής, αγνός, διακριτικός, καλόγνωμος, υφίσταται πολλές ταλαιπωρίες, αλλά δεν ενδίδει.

Το Γενάρη του 1945, συνελήφθη και κλείστηκε στο αγγλικό στρατόπεδο του Ελληνικού. Είχαν προηγηθεί κακουχίες που είχαν οδηγήσει την οικογένεια, στο να πουλήσει όλη την περιουσία της, μέχρι και το περίφημο σπίτι του Μονταλιάνι!!!

Σε μια από τις συχνές επισκέψεις της Ασφάλειας, διηγόταν ο Βάρβογλης, ο εξαίρετος ασφαλίτης κύριος Τσέκος, ενδιαφέρθηκε πολύ για έναν πίνακα του

Γουναρόπουλου: «με αυτά που κάνει, κομμουνιστής θα είναι σίγουρα...».

Σε μια άλλη επίσκεψη στο σπίτι του συνθέτη, ο κύριος Τσέκος, εντόπισε μια παρτιτούρα σε κόκκινο χαρτί, με την εικόνα του Ρίχαρντ Στράους.

«Ποιος είναι αυτός;», ρώτησε.

«Ο Στράους».

«Ψέματα, γιατί ο Στράους δεν έχει γένια».

«Τα ξύρισε για να μην τον γνωρίζει η Ασφάλεια...» απάντησε ο Βάρβογλης, παραμένοντας σοβαρός!

Μετά τα γεγονότα εκείνης της φρικτής εποχής, και ενώ όλοι θα περίμεναν να διορθωθούν τα επαγγελματικά αλλά και τα οικονομικά του Βάρβογλη, αρχίζει μια άλλη θλιβερή και προβληματική εποχή, κατά την οποία ο φάκελος του «αριστερού» δεν τον αφήνει να αναήψει. Χάνει τη δουλειά του καθηγητή μουσικής στο 7ο γυμνάσιο Αθηνών, καλείται σε πειθαρχικό συμβούλιο λειτουργών μέσης εκπαίδευσης, ζητά τη βοήθεια του Καλομοίρη. Αυτός ενεργεί για την είσοδο του Βάρβογλη στην Ακαδημία, χωρίς βέβαια αποτέλεσμα! Μετά το θάνατο του Καλομοίρη (1962), υπέβαλε νέα υποψηφιότητα, αλλά αυτή τη φορά, στην ψηφοφορία (3 Μαρτίου 1966), πλειοψηφεί, αλλά δε συγκεντρώνει την απαιτούμενη απόλυτη πλειοψηφία... Στις 30 Ιουλίου του επόμενου έτους, ο Μάριος Βάρβογλης πεθαίνει, στα 82 του χρόνια, στην Αθήνα.

Κλείνοντας το μικρό αυτό σημείωμα, επιθυμώ να ευχαριστήσω την κόρη του Μ. Βάρβογλη, την κα Ελισάβετ Ασημακοπούλου, για την αγάπη και το ενδιαφέρον της απέναντι στο έργο του πατέρα της, και τη συμπαράσταση με την οποία, από το 1975 μέχρι σήμερα, έχει επιδειξει στις προσπάθειές μου,

να παιχθεί στην Ελλάδα και το εξωτερικό, το σπουδαίο πράγματι πιανιστικό του έργο.

Έφη Αγραγιώτη
3 Μαΐου 1993

